View the original article

ДОНБАС

«Росіяни шукали борошно в підвалах, їли траву та тварин»: Герой України «Дарвін» про операцію «Вівальді»

Єгор Логінов Донбас.Реалії

14 листопада 2026, 15:00

Зачистка селища Новоселівка бійцями 125-ї ОВМБр ЗСУ. Кадр з відео 3-го армійського корпусу, знятого під час операції «Вівальді» (оприлюднене у вересні 2026 року)

Під час наступу Сил оборони на півночі Донеччини – операції «Вівальді» – армія РФ опинилася в ситуації, коли їхня звична тактика інфільтрації перестала працювати. Українські підрозділи спочатку ліквідували російські групи у власному тилу, стабілізували лінію фронту, а потім пішли вперед.

Подробиці операції проєкту Радіо Свобода Донбас Реалії розповів Андрій Купріянов із позивним «Дарвін» – командир 2-го механізованого батальйону 125-ї окремої важкої механізованої бригади 3-го армійського корпусу ЗСУ. Під час «Вівальді» він отримав звання Героя України.

Ця розмова – частина програми телепроєкту Донбас Реалії, який можна переглянути на YouTube.

– На початку операції «Вівальді» однією з головних проблем була російська інфільтрація. Наскільки масштабним було проникнення противника між українськими позиціями?

– У селах позаду нас, між нашими позиціями, пересувалося дуже багато ворога. Вони контролювали логістичні маршрути, доповідали своєму командуванню про наші пересування. Це тривало досить довго. І вже після завершення зачистки ми зрозуміли справжній масштаб проблеми. Добре, що ми її вирішили.

▸ Операція «Вівальді»: головне

«Після зачистки зрозуміли справжній масштаб проблеми»

– Яку конкретно загрозу становили ці російські групи? Вони безпосередньо атакували українських військових чи переважно виконували розвідувальні завдання?

– Інфільтрований противник створював цілу низку проблем. Перша й очевидна – він міг відкривати вогонь по наших бійцях, які пересувалися поруч із ним. Просто вести стрілецький бій.

Друга проблема – росіяни доповідали своєму командуванню, де перебувають наші військові, куди вони рухаються і що роблять. Після цього по наших силах могло завдаватися вогневе ураження. Навіть коли наші групи пересувалися з логістичною метою – щоб отримати боєкомплект, їжу чи воду, – вони могли просто натрапити на противника й вступити з ним у бій.

> **“ Уже після завершення зачистки ми зрозуміли**

Росіяни також перебували на маршрутах наших наземних роботизованих комплексів і легкої автомобільної техніки. Вони доповідали, що чують або бачать машини,

справжній масштаб проблеми

могли самостійно відкривати по них вогонь або чекати на появу FPV-дронів. Це величезна проблема.

Навіть евакуація пораненого або перекидання резервів до основних сил ускладнювалися, оскільки противник не лише повідомляв про ці пересування, а й сам їм перешкоджав.

– Яке завдання стояло перед вашим батальйоном на першому етапі операції?

– Насамперед ми мали стабілізувати лінію фронту, максимально усунути «сіру зону» й не допустити подальшого просочування російських груп. Противник постійно намагався перекидати нові сили до тих, які вже перебували між нашими позиціями. Були навіть механізовані спроби прориву.

Тому спочатку ми поставили собі за мету не допустити розширення сірої зони, а потім повністю її ліквідувати. Ці населені пункти перебували під нашим контролем, але в них залишалися окремі групи противника, іноді досить великі. Мій батальйон тримав оборону та ліквідовував інфільтрацію в **Олександрівці** й **Новоселівці**.

Українські штурмовики зачищають бліндаж армії РФ в посадці на Донеччині. Кадр з відео 3-го армійського корпусу, знятого під час операції «Вівальді» (оприлюднене у вересні 2026 року)

– Як відбувалася зачистка Новоселівки? Адже йшлося не про звичайний штурм населеного пункту, а про пошук противника, який уже перебував усередині

українських позицій.

– У Новоселівці мій батальйон працював увесь час. Але це було не звільнення населеного пункту, а саме зачистка інфільтрації. Спочатку наші сили заходили, вибудовували лінію оборони, перевіряли рубежі вогню, сектори спостереження, виставляли необхідні засоби.

Ми починали встановлювати контроль над територією. При цьому ворог продовжував спроби проникнення. Ми знищували його сили, тримали оборону й паралельно мали багато проблем у тилу та між позиціями через уже інфільтровані групи. Коли лінія фронту стабілізувалася, ми налагодили логістику, управління та організацію бою.

> **“ Мій батальйон тримав оборону та ліквідовував інфільтрацію в Олександрівці й Новоселівці**

Після цього почали системно виявляти місця перебування противника. Для цього використовували різні джерела інформації. Наприклад, отримували відомості від полонених, застосовували засоби радіоелектронної боротьби, аналізували повідомлення наших бійців про те, звідки по них відкривали вогонь.

Також спостерігали, як російські важкі дрони-бомбери скидали вантажі в певних місцях. Це давало підстави припускати, що там перебувають російські військові. Ми починали стежити за цими районами, виявляли противника, а потім завдавали ураження.

View the media content

– Тобто ви поступово виявляли місця найбільшого скупчення росіян і знищували їх?

– Так. Ми визначили декілька основних вузлів спротиву, де накопичувався противник. Спочатку знищували їх за допомогою БПЛА та артилерії, а потім відправляли групи на зачистку. Звичайно, це був не весь ворог, який перебував у селі. Частина росіян розбігалася, залишалися групи в інших місцях. Але ми ліквідували основні осередки спротиву.

Засобів спостереження нам вистачало, щоб контролювати все село. На завершальному етапі залучили спеціальні групи – частину наших, частину із

суміжних підрозділів. Вони вже дуже ретельно перевіряли населений пункт, переходячи від хати до хати.

Коли зачистку завершили й підрахували втрати противника, зрозуміли, як багато росіян там насправді було. Після цього ми перейшли в наступ, і питання Новоселівки було закрите.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:
«Вони не звикли, що полюють на них»: як операція «Вівальді» зірвала плани Росії на Донбасі

«Ми знесилили ворога, а потім скористалися моментом і пішли вперед»

– У який момент стало зрозуміло, що можна переходити від оборони та зачистки до наступальних дій?

– Після того, як ми унеможливили подальше просочування противника, логічно було перейти до наступу. Думаю, стан ворога, організація його сил, методи управління, брехня всередині російської системи – усе це давало нам перевагу.

Дуже важливо було почати просування вперед і звільнення територій. І момент для цього підібрали вдало. Спочатку ми ліквідували інфільтрацію, відбили масштабні спроби просочування та механізованих проривів. Це знесилило противника, оскільки він витрачав свої сили саме на ці дії.

Ворог не досяг своєї мети, і ми цим скористалися. Почали досить успішно просуватися від однієї точки до іншої, від одного опорного пункту до наступного. При цьому обов'язково зачищали територію за собою, не залишали «сірої зони» й закріплювалися на повноцінних рубежах.

Український боєць обшукує покинуте укриття противника. Кадр з відео 3-го армійського корпусу, знятого під час операції «Вівальді» (оприлюднене у вересні 2026 року)

– Сьогодні поле бою контролюється безпілотниками з обох боків. Як вдавалося просувати піхоту вперед, коли противник міг спостерігати за її пересуваннями з повітря?

– Насамперед потрібно було не дозволити ворогу створити тотальну зону контролю за допомогою безпілотників, як він звик робити. Для цього ми знищували ворожі БПЛА перехоплювачами, уражали їхні розрахунки та позиції, притискали противника вогнем. Наприклад, під артилерійським вогнем росіяни змушені були ховатися й не могли повноцінно вести спостереження.

> **“ Дуже важливо було почати просування вперед і звільнення територій**

Також ми перерізали логістичні маршрути противника, створювали нестачу боєприпасів, дронів та інших засобів. Використовували радіоелектронну боротьбу й маскування. Усе це впливало на можливість ворога контролювати наші пересування.

Звичайно, переміщувати групи було дуже складно. Але ми застосовували класичну модель: невеликі групи рухалися в різних місцях. Хтось очікував, хтось просувався. Ми обирали моменти, коли ворожих дронів не було, наприклад, після того, як їх збили. І тоді просувалися вперед, одночасно контролюючи противника.

«Російські командири брехали нагору про своє становище. Ми цим користувалися»

– Ви згадали про проблеми росіян з управлінням. Наскільки серйозними вони були й чи вплинули на темпи українського наступу?

– На перших етапах управління противника було досить умовним. Російські командири брехали своєму керівництву про реальне становище на фронті. Ми цим користувалися, оскільки ворог не розумів, де насправді перебувають наші сили й куди потрібно направляти свої підрозділи. Тобто управління у них формально існувало, але було погано організоване.

Крім того, росіяни продовжували дотримуватися тактики інфільтрації, хоча в певний момент її вже потрібно було змінювати. Ми подолали цю тактику й почали просуватися вперед, а противник досі намагався накопичувати невеликі групи по двоє військових у нашому тилу. Але це вже не працювало.

Український штурмовик надає першу медичну допомогу побратиму, якому уламок снаряду влучив у ногу. Кадр з відео 3-го армійського корпусу, знятого під час операції «Вівальді» (оприлюднене у вересні 2026 року)

– А коли російська система управління почала фактично руйнуватися?

– Після знищення певної критичної кількості особового складу, а також захоплення або ліквідації деяких розрахунків БПЛА, командирів рот і взводів. Умовно кажучи,

нервова система їхнього управління була порушена – вони вже не могли достатньо якісно керувати боєм.

Нові сили також не могли нормально надходити, оскільки ми контролювали логістичні шляхи, переправи, мости. Ми звузили кільце контролю, і противник опинився затиснутим. Це вже не було схоже на повноцінне управління боєм.

> **“ Умовно кажучи, нервова система їхнього управління була порушена**

Навіть якщо росіяни отримували підкріплення, вони не могли включити його в дієву систему, тому що самої системи вже не існувало. Таким чином ми просувалися дедалі далі.

«Вони шукали борошно в підвалах, їли траву або тварин»

– Наскільки запеклим був опір росіян під час українського наступу? Чи змінювався він залежно від етапу операції?

– Опір був різним на різних ділянках фронту. Але я не пов'язував би це безпосередньо з етапами «Вівальді». Скоріше, все залежало від того, з яким саме підрозділом противника ми стикалися.

Наприклад, були інфільтровані групи, які дуже довго перебували на своїх позиціях. Росіянам ледве вдавалося доставляти їм їжу та воду. Вони шукали борошно в підвалах будинків, їли траву або тварин. Їхнє становище було дуже важким. Боєприпасів їм, звичайно, також не вистачало. Із такими групами було дещо простіше – вони швидше здавалися в полон.

Потім ми просувалися далі й стикалися зі свіжими силами противника. Вони чинили активніший опір, але ми їх знищували й продовжували рух.

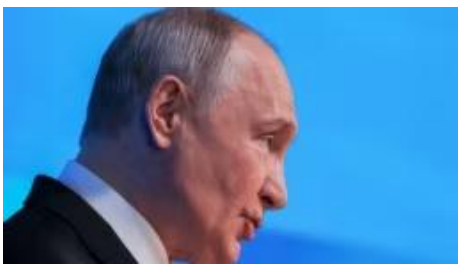

По словах українських штурмовиків, серед військовополонених армії РФ було чимало іноземців. Кадри з відео 3-го армійського корпусу під час операції «Вівальді», оприлюдненого у вересні 2026 року

– Чи були випадки, коли російські військові самі вирішували здаватися, розуміючи, що опинилися в оточенні?

– Так. Іноді ми виходили на противника, який уже усвідомлював своє становище. Йому дуже важко, він розуміє, що всі навколо тікають. По рації він чує, як його товариші доповідають, що хтось загинув, хтось утік. У нього падає моральний дух, і він охочіше здається. Декого ми змушували здаватися за допомогою вогневого впливу.

Наприклад, росіянину пропонують здатися, але він відмовляється. Ми починаємо завдавати по ньому вогневе ураження, намагаємося ліквідувати, і він змінює рішення та здається. Тобто ситуації були різні.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Переломний рік для Путіна і Росії»: на що розраховує Кремль?

Загалом противник чинив опір. У нас було дуже багато стрілецьких боїв, і значну кількість російських військових знищили саме під час цих боїв, а не лише за допомогою дистанційних засобів ураження.

Але все залежало від конкретного підрозділу й становища окремого російського піхотинця. Якщо він перебуває у важких умовах дуже довго, то ймовірність того, що він здасться, зростає.

«Росіяни не очікували, що ми підемо далі. Тому не виводили навіть операторів дронів»

– Під час «Вівальді» українським військовим вдалося захопити в полон не лише піхотинців, а й російських операторів БПЛА. Як це стало можливим, враховуючи, що такі розрахунки зазвичай перебувають на певній відстані від переднього краю?

– Наш корпус дуже добре організував наступ одразу з кількох ділянок. Багато підрозділів діяли разом і досить синхронно. Таким чином, якщо один підрозділ зупинявся через опір противника, інший продовжував рух.

Ми здійснювали охоплення окремих ділянок фронту. І росіяни не встигали зрозуміти, де саме відбувся наш прорив, де ми вже пройшли, а де ще ні.

Наприклад, противник очікує на мій батальйон. Він зупинився через опір, але сусідній батальйон обійшов ворога, вийшов до нього з іншого боку й взяв у полон. Таке траплялося.

> **Якщо один підрозділ зупинявся через опір противника, інший продовжував рух**

Це можливо, якщо правильно організувати бій, управління, спланувати операцію та завдати противнику достатніх втрат.

Ми впевнено просувалися вперед, а між підрозділами був дуже високий рівень синхронізації.

– А як саме вдавалося захоплювати російські розрахунки безпілотників?

– Поступово різні наші підрозділи захоплювали і пілотів, і інших російських військових. Іноді росіяни намагалися втекти. Ми брали їх у полон, а вже потім з'ясовували, що це були оператори БПЛА.

Також знаходили багато бліндажів із їхнім обладнанням, яке вони не встигли винести. Чому так відбувалося? Тому що противник не очікував, що ми продовжимо просування.

Російське командування не бачило причин виводити своїх пілотів. Вони думали, що ті тимчасово перебувають у певній небезпеці, але вважали, що скоро все буде нормально. Мовляв, їм потрібно літати, нехай залишаються на позиціях. У результаті ці військові або гинули, або потрапляли в полон.

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Костянтинівка, Добропілля, Слов'янськ, Краматорськ. Наступальна кампанія РФ-2026 провалена?

– Які головні результати операції «Вівальді» ви можете назвати? Чого вдалося досягти українським силам?

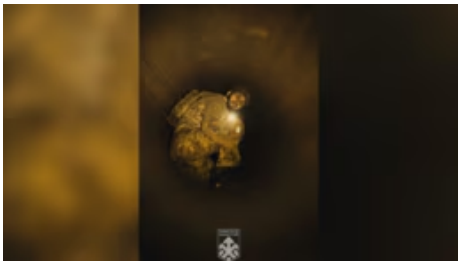
– Після завершення першого сезону [операції **«Вівальді»**] втрати противника становили приблизно три тисячі військовослужбовців. Також він втратив багато техніки, дронів, інших систем і територій, які ми зачистили. А до завершення «Вівальді» противник мав до восьми тисяч загиблих. Також ми взяли приблизно 250 полонених – це показники по всьому корпусу. Це дуже великі втрати. І їх потрібно порівнювати з нашими.

Втрати противника кратно більші, навіть попри те, що наступали ми, а не він.

Звичайно, важливий результат – це території, які вдалося звільнити. Але також ми унеможливили реалізацію плану противника щодо охоплення Слов'янсько-Краматорської агломерації.

І ще один важливий результат – зараз ми перебуваємо на дуже вигідних рубежах. Противник опинився в невигідному становищі порівняно із ситуацією на початку операції, коли в невигідному становищі перебували саме ми. Це і є результат.

Скільки Росія втрачає військових на війні проти Україні: ключові дані

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Підземна війна. Сили оборони відкрили новий фронт – небезпеки і перспективи

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

«Росіяни влаштовували «льожки» в неочікуваних місцях». Командир роти про залаштунки лиманського наступу «Вівальді»

ДИВІТЬСЯ ТАКОЖ:

Бій триватиме, але чи і в 2027-му? Микола Мельник про можливі сценарії оборони Костянтинівки

Донбас.Реалії

Донбас.Реалії – проєкт для Донбасу та про Донбас по обидва боки лінії розмежування. З 2014 року ми створюємо та добуваємо унікальний контент – ексклюзиви з окупованих міст і лінії фронту, відео й фото, мультимедійні репортажі, розслідування, радіо та телепрограми.

У соцмережах:

– Facebook

– Telegram

– Instagram

– Twitter

– Телепроєкт Донбас Реалії на YouTube

– Радіо Донбас Реалії на YouTube

Україна | Суспільство | Війна | Донбас

© Радіо Свобода, 2026 | Усі права застережено.